

Присяжнюк А.М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: **Макеєва О.М.**, к.ю.н.

ВЗАЄМОДІЯ МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ З ОРГАНАМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Взаємодія між державними адміністраціями та органами місцевого самоврядування є центральною та найгострішою проблемою територіальної організації влади в Україні. Необхідність вдосконалення системи розподілу компетенції й повноважень між цих двох інститутів зумовлена низкою чинників. Відносини між державою і суспільством значною мірою реалізуються в системі відносин місцевих державних адміністрацій з місцевими радами та їх посадовими особами. Питання взаємодії органів державної влади та місцевого самоврядування висвітлені в працях В. Бакуменка, В. Баркова, В. Баштанника, В. Кампо, В. Карпенка, А. Крусяна, П. Надолішнього, Н. Нижник, Толстоухова, В. Шаповала та інших.

Більшість сучасних вчених трактує місцеве самоврядування як відносно децентралізовану форму публічного управління на місцевому рівні, що здійснюється органами місцевого самоврядування, що формуються місцевими жителями, які є найбільш зацікавленими у результатах їх діяльності... На противагу органам місцевого самоврядування місцеві державні адміністрації – це установи загальної компетенції, через які на рівнях адміністративно-територіального поділу здійснюється центральна виконавча влада [1, с. 8-9].

Взаємодія між місцевими органами державної виконавчої влади та органами місцевого самоврядування в Україні залежить від багатьох чинників: організаційно-правових засад їх формування, децентралізації та деконцентрації їх повноважень, функціональних особливостей роботи як різних підсистем публічного управління тощо. Місцеві державні адміністрації на підвідомчій території мають плідно взаємодіяти з органами місцевого самоврядування, зокрема у вирішенні питань економічного, соціального та культурного розвитку відповідних територій, зміцнення матеріальної та фінансової бази місцевого самоврядування, виконання наданих їм законом повноважень органів виконавчої влади, розглядати та враховувати у своїй діяльності пропозиції органів місцевого самоврядування. При цьому місцеві державні адміністрації не мають втручатися у здійснення органами місцевого самоврядування власних повноважень.

Безперечно, головна причина проблем, що постає у взаємовідносинах

місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування, полягає у недосконалому чинному законодавстві України, що регулює їх діяльність. Це досить яскраво ілюструє аналіз норм законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про місцеві державні адміністрації» в частині, якою визначаються повноваження органів місцевого самоврядування та держадміністрацій. Неважко помітити, що багато повноважень виконавчих органів місцевого самоврядування і місцевих державних адміністрацій збігається, що призводить до виникнення конфліктів між ними через різне розуміння меж здійснення функцій та повноважень [2, с. 6].

З огляду на аналіз проблем взаємодії між органами державної влади та органами місцевого самоврядування та вирішення проблеми у країнах Європейського Союзу можна намітити шляхи подальшого вдосконалення взаємодії місцевих органів державної влади та самоврядування так: внесення змін у Закони «Про місцеві державні адміністрації» і «Про місцеве самоврядування в Україні» з питань взаємодії цих органів, трансформації деяких делегованих повноважень органів місцевого самоврядування у власні (самоврядні); розробка механізмів розмежування і співвідношення компетенції органів місцевої публічної влади; вирішення проблеми територіальної організації країни, реформування адміністративно-територіального устрою; судового урегулювання спорів і розбіжностей між місцевими управлінськими центрами; зміни структури органів виконавчої влади з переходом від галузевого до функціонального принципу їх побудови, закріплення за ними, насамперед, контрольних і наглядових функцій; створення на регіональному рівні координаційних рад із питань взаємодії місцевих державних адміністрацій і органів місцевого самоврядування [3, с. 300].

Отже, взаємовідносини місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування в Україні будується на відповідній нормативно-правовій основі. Конституція допускає делегування повноважень місцевих державних адміністрацій виконкомам сільських, селищних і міських рад, а також обласних і районних рад – обласним і районним державним адміністраціям. Законодавство України встановлює межі такого делегування, а також інші форми взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування. Очевидно, що місцеві державні адміністрації є провідниками внутрішньої політики держави на місцях і вживають заходи для її забезпечення у діяльності органів місцевого самоврядування. Проте муніципальна політика виконавчої влади має базуватися на правових засадах і методах її здійснення, але не може спиратися на командно-адміністративні методи як це було у радянські часи. Сфери взаємодії місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування найрізноманітніші – економічні, соціальні, культурні, екологічні, релігійні, національно-

побутові та інші.

Література

1. Взаємодія органів державної влади та місцевого самоврядування у межах нової системи територіальної організації влади в Україні / за заг. ред. Г. В. Макарова; Національний інститут стратегічних досліджень. – К., 2011. – 54 с.

2. Малик Я. До питання про взаємодію органів державної влади та органів місцевого самоврядування / Я. Малик // Збірник наукових праць. – 2015. – Вип. 43 Ефективність державного управління. – С. 295-302.

3. Камінська Н.В. Місцеве самоврядування: теоретико-історичний і порівняльно-правовий аналіз: навч. посіб. / Н. Камінська – К.: КНТ, 2010. – 232 с.

УДК 347.763:614.96 (043.2)

Приходько В.С., Єсін М.Д., студенти,
Навчально-науковий інститут Економіки та менеджменту,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Миронець О. М., старший викладач

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПЕРЕВЕЗЕННЯ ТВАРИН АВІАЦІЙНИМ ТРАНСПОРТОМ

У наші дні правове регулювання перевезення тварин повітряним транспортом в умовах збільшення кількості авіаперевезень не втрачає своєї актуальності. Подорожуючи з туристичними цілями пасажирів часто перевозять з собою домашніх тварин. Їх транспортування вимагає особливого порядку, що зумовлено необхідністю дотримуватися норм гуманності по відношенню до тварин, не порушувати нормальну роботу авіаперсоналу, а також забезпечувати комфортне перевезення пасажирів.

Правовою основою перевезення тварин різними видами транспорту є Європейська Конвенція про захист тварин під час міжнародних перевезень від 13 грудня 1968 року. Перевезення тварин авіатранспортом здійснюється на основі: Повітряного кодексу України № 3393-VI від 19 травня 2011 року, Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Правил транспортування тварин» № 1402 від 16 листопада 2011 року, Наказу Міністерства інфраструктури України «Про затвердження Правил повітряних перевезень пасажирів і багажу» № 735 від 30 листопада 2012 року (далі по тексту – Правила), а також правил повітряних перевезень авіаперевізників.

Відповідно до глави 2 розділу XII Правил, транспортування собак, котів, домашніх птахів та інших домашніх тварин має здійснюватися за умови одержання дозволу перевізника під час бронювання до початку